

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 lutego 2021 r.

Pozycja 2

POSTANOWIENIE

z dnia 6 lutego 2020 r.

Sygn. akt Ts 9/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej sp. z o.o.,
o zbadanie zgodności:

- 1) art. 406 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 1360 ze zm.) w zakresie, w jakim „w postępowaniu przed Sądem II instancji, gdy o wznowieniu postępowania orzeka po raz pierwszy Sąd II instancji nie stosuje się na jego podstawie art. 394 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego”,
- 2) art. 394 § 1 ustawy wymienionej w punkcie 1, w zakresie, w jakim „w postępowaniu przed Sądem II instancji, gdy o wznowieniu orzeka po raz pierwszy Sąd II instancji, nie stosuje się przepisu art. 394 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego do orzeczeń Sądu II instancji w zw. z art. 406 Kodeksu postępowania cywilnego” z art. 32 ust. 1 i 2, art., 31 ust. 3, art. 64 ust. 2 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 10 stycznia 2019 r. (data nadania), sp. z o.o. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem z urzędu, wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

2. Skarżąca wniosła pozew o zapłatę zadośćuczynienia za „bezpodstawne i niezgodne z prawem zamknięcie (...) drogi do złożenia skargi konstytucyjnej (...) poprzez nie wniesienie skargi konstytucyjnej w terminie określonym prawem”.

Sąd Rejonowy w M. (dalej: Sąd Rejonowy) wyrokiem z 26 kwietnia 2016 r. (sygn. akt [...]) oddalił pozew skarżącej. Apelacja od powyższego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w K. (dalej: Sąd Okręgowy) z 15 września 2017 r. (sygn. akt [...]).

9 marca 2018 r. skarżąca wniosła o wznowienie postępowania przed Sądem Okręgowym oraz o wstrzymanie wykonania jego wyroku. Wskazała, że zgodnie z art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) powództwo w jej sprawie powinno być rozpoznane przez Sąd Okręgowy, a nie przez Sąd Rejonowy, jako sąd pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy postanowieniem z 16 kwietnia 2018 r. (sygn. akt [...]) oddalił wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia oraz odrzucił skargę o wznowienie postępowania. Sąd ten podniósł, że roszczenie powódki miało charakter materialny, a zarzut oparty na twierdzeniu, że w sprawie orzekał sąd rejonowy jako niewłaściwy, nie stanowi ustawowej przyczyny wznowienia postępowania.

Zażalenie na powyższe postanowienie zostało odrzucone postanowieniem Sądu Okręgowego z 23 lipca 2018 r. (sygn. akt [...]).

3. Zarządzeniem sędziego Trybunału z 28 października 2019 r. skarżąca została wezwana do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: doręczenie odpisu lub kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem wraz z 4 kopiami: czytelnej strony drugiej uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego z 16 kwietnia 2018 r. (sygn. akt [...]); postanowienia Sądu Rejonowego w T. z 20 września 2018 r. (sygn. akt [...]) oraz wskazanie konstytucyjnych praw lub wolności, wynikających z art. 32 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji, wskazanych związkowo z art. 176 ust. 1 Konstytucji – które zostały naruszone przez zaskarżone przepisy – oraz sposobu ich naruszenia, a także uzasadnienie powyższych zarzutów.

W piśmie z 12 listopada 2019 r. (data nadania) skarżąca ustosunkowała się do powyższego wezwania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. Stosownie do art. 44 ust. 2 u.o.t.p. TK, w razie niemożności poniesienia kosztów pomocy prawnej, skarżący może zwrócić się do sądu rejonowego swojego miejsca zamieszkania o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego z urzędu w celu sporządzenia skargi konstytucyjnej. Jak stanowi art. 44 ust. 3 zdanie pierwsze u.o.t.p. TK, złożenie wniosku wstrzymuje bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Zgodnie zaś z art. 44 ust. 3 pkt 1 u.o.t.p. TK, wznowienie biegu tego terminu następuje pierwszego dnia po dniu doręczenia adwokatowi lub radcy prawnemu rozstrzygnięcia właściwego organu o wyznaczeniu go pełnomocnikiem skarżącego.

Trybunał przypomina, że w myśl art. 36 u.o.t.p. TK, w sprawach nieuregulowanych w u.o.t.p. TK, do postępowania przed Trybunałem stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; dalej: k.p.c.). Z powodu braku odrębnej regulacji w u.o.t.p. TK termin, o którym mowa w art. 77 ust. 1 tej ustawy, oblicza się zgodnie z przepisami k.p.c., natomiast zgodnie z art. 165 § 1 k.p.c. – według przepisów prawa cywilnego. Stosownie do art. 114 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145, ze zm.) „jeżeli termin jest oznaczony w miesiącach, a ciągłość terminu nie jest wymagana, miesiąc liczy się za dni trzydzieści (...)”.

Skarżąca jako ostateczne orzeczenie w sprawie wskazała postanowienie Sądu

Okręgowego z 23 lipca 2018 r. (sygn. akt [...]), który został jej doręczony 27 lipca 2018 r., a więc tego dnia rozpoczął bieg trzymiesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia skargi konstytucyjnej skarżąca wystąpiła 31 lipca 2018 r. (w skardze błędnie wskazano datę 27 lipca 2018 r.), a więc 3 dni po doręczeniu ostatecznego orzeczenia. Oznacza to, że tego samego dnia nastąpiło zawieszenie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Pismo Okręgowej Rady Adwokackiej, wyznaczające imiennie adwokata w sprawie skarżącej, zostało doręczone pełnomocnikowi 10 października 2018 r. Tego dnia nastąpiło więc wznowienie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej, czyli na jej wniesienie pozostało 87 dni (90 dni pomniejszone o 3 dni). Skarga konstytucyjna została tymczasem skierowana do Trybunału Konstytucyjnego 10 stycznia 2019 r., tzn. po upływie 92 dni.

Konkludując Trybunał stwierdza, że rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona po upływie 95 dni (92 dni powiększone o 3 dni) od doręczenia skarżącej ostatecznego orzeczenia, a zatem z przekroczeniem terminu określonego w u.o.t.p. TK.

W tym stanie rzeczy – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – należało postanowić jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na niniejsze postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.